

Életünk értelmét újból és újból kutatnunk kell. Egyszer a gyerekeink jelentik, máskor a hivatásunk, vagy valamilyen jó ügy szolgálata. Létünk végső értelmét mindazonáltal nem úgy találjuk meg, mint egy elveszített pénzérmét az utcán. A végső értelmet akkor találjuk meg, amikor már semmiféle értelmet nem keresünk, hanem ráhagyatkozunk a mérhetetlenre. Ez történik akkor, ha mélyre ások, és közben magam mögött hagyom, ami addig hordozott, hogy végül megérkezzek életem tulajdonképpeni alapjához, ha feltétel és ellenkezés nélkül ráhagyatkozom a Szentlélek áradására, és ráeszmélek, hogy nemcsak Isten van bennem, hanem én is Istenben vagyok. Megtapasztalom, hogy valami nagyobbak vagyok a része.

A Szentlélek ereje és hatalma bennünk működik, nem kell semmit hozzátennünk, - mivel a Lélek ott és akkor fúj, ahol és amikor akar.. Valamivel azonban mégis hozzájárulhatunk ahhoz, hogy megtapasztaljuk magunkban Isten jelenlétét és a Szentlélek működését. El kell indulnunk a magunk mélysége felé. Újra és újra le kell bocsátkoznunk ama belső térbe, ahol rátalálunk arra a hullámhosszra, amelyen megtapasztalható Isten.

(Wunibald Müller: Lélegezz bennem!)

Idősödő korban:

- 1./ Jobban átélhetjük a „csönd” történetét
- 2./ Időt tudok szánni sok-mindennek
- 3./ Világosabbá válik küldetésem
- 4./ A lényeges dolgok válnak fontosakká
- 5./ Érzékeljük, hogy mi tart meg igazán
- 6./ Az önátadás ad értelmet mindennek
- 7./ Istenre rábizzuk magunkat
- 8./ Jobban észrevesszük az apró változást, növekedést
- 9./ Közelebb lehetünk magunkhoz is
- 10./ Régi tapasztalataink elrendeződnek
- 11./ Elengedésben növekedünk (generativitás)
- 12./ Rájövünk, hogy a halál az élet része
- 13./ Egyre világosabb Isten jelenléte
- 14./ Többen lehetnek életünk részei
- 15./ Lelkünk növekedhet Istenben

A **SZENTSÉGEK** jelek (szavak és tettek), amelyek valami rejtettet nyilatkoztatnak ki, tesznek jelenlévő valósággá bennünk. Mindezt az Atya műveli bennünk Krisztus által a Szentlélekben, ezáltal az ünneplés során a múltat, a jelent és a jövő egyesítik magukban, „jelenvalóvá” teszik Krisztus egész misztériumát, amibe az azokat felvevők „*beavatódnak*”.

Krisztus kínszenvedését – bűneink engeszteléseként – a **kereszttség** közvetíti számunkra, mintha mi magunk *haltunk* volna meg a kereszten. Ugyanakkor a Feltámadott ereje *új életet* hoz nekünk. „Ha Krisztussal meghaltunk, hisszük, hogy Vele együtt élünk is...” A kereszttség egyesít bennünket Krisztussal, eggyé tesz vele isten-gyermekségében és papságában, vagyis egyháza (misztikus teste) tagjává tesz bennünket, igazi *beavatás* és *megvilágosodás*. Új (természet-fölötti) horizontok nyílnak meg előttünk. Ez nem egy út vége, hanem a kezdete.